

Medellin - Solahis

Ook meer en meer Belgen trekken naar Colombia, en meer bepaald Medellin om plastische/esthetische chirurgie te laten doen. Toen wij enkele maanden geleden het voorstel kregen om naar Medellin te gaan in het kader van een stage plastische chirurgie, hebben we geen moment getwijfeld. En dat bleek inderdaad de juiste instelling.

We werden zeer warm ontvangen op de universiteit en kregen stageplaatsen toegewezen verspreid over 3 verschillende ziekenhuizen om zo kennis te maken met zoveel mogelijk verschillende aspecten van de plastische chirurgie alsook de sociale verschillen.

1. Clinica Leon XIII; een publiek ziekenhuis waar ook de armsten terecht kunnen en we vaak zeer ernstige gevallen zagen door de late raadpleging. De architectuur van dit ziekenhuis was gebaseerd op de Franse ziekenhuizen, en het leek dus erg op een 'grote CHU Brugmann'
2. Clinical Noel; een charity ziekenhuis dat zich voornamelijk richt op hazenlippen
3. Quirofanos El Tesoro; een privéziekenhuis dat zich richt op esthetische ingrepen

Als je het vergelijkt met een Belgisch ziekenhuis, hebben we zeer veel mogen doen op de verschillende stageplaatsen. Van assisteren bij microchirurgie tot het uitvoeren van bepaalde stappen van een palatumschisis, liposuctie en contouring van een gelaat. In Colombia beginnen ze aan hun universitaire studies op hun 16de, en de specialisatie plastische duurt er 4 jaar. Wij hadden dus op technisch vlak een vergelijkbaar niveau met eerste- en tweedejaars assistenten. Dit heeft ervoor gezorgd dat we veel meer mochten dan lokale laatstejaarsstudenten geneeskunde. De OK programma's zaten ook zeer vol, waardoor er continu mogelijkheden waren om deel te nemen aan verschillende operaties.

Clinica Sanvinciente en Clinica Leon XIII

De meeste artsen spraken zeer goed Engels en waren zeer pedagogisch ingesteld. We leerden zeer veel kleine tips en trics die je nergens in een handboek kan terugvinden maar die je chirurgie zoveel eenvoudiger en mooier maken. De verpleging en de gewone man in de straat daagden ons dan weer uit om stevig aan ons Spaans te werken.

En met het Spaans was ook de Zuid-Amerikaanse cultuur iets waarmee we moesten leren omgaan. Het concept van een 'personal bubble' is hen vreemd. Het is normaal om je gesprekspartner aan te raken en je gsm-nummer te delen met je patiënten. Dit droeg bij aan ons enorm warm onthaal maar soms krijg je toch even ongemakkelijke rillingen.

We beseften echter maar al te goed hoeveel geluk wij hebben dat we zulke reizen/stages kunnen doen. Voor vier weken naar de andere kant van de wereld trekken om daar bij te leren, is zeker niet iedereen gegund. Dit besef heeft ervoor gezorgd dat we op zoek zijn gegaan naar organisaties die zich inzetten voor kansarme jongeren in Medellín.

Zo kwamen we bij Solahis vzw terecht. Een soort jeugdtehuis dat maaltijden, psychologische steun, onderwijs, huiswerkhulp, beurzen voor de universiteit en vrijetijdsactiviteiten aanbiedt voor ongeveer 200 kinderen in een van de armste buurten van Colombia. Ze maken er werk van de kinderen belangrijke levenswaarden bij te brengen en hen tools aan te bieden om een betere toekomst te bouwen. Ondertussen is één van de jongeren onder hun vleugels afgestudeerd als psychologe, en zijn er een 20-tal die ook bezig zijn aan universitaire studies.

De kinderen die we daar hebben ontmoet ervaren nog steeds de naweeën van de era van Pablo Escobar. Iedereen met wie we in contact kwamen, had wel een horrorverhaal met betrekking tot de drugsbaron. Als je ziet hoe de stad nu in elkaar zit, is het bijna ongeloofwaardig dat ze dit allemaal hebben opgebouwd op amper 30 jaar tijd. De infrastructuur is geweldig modern en er is op alle straten zeer veel groen. De gemiddelde mens is wel nog steeds zeer arm, en dat zie je ook. Arm en rijk leven er zij aan zij, je kan een hoek omslaan op straat en in een andere wereld zitten. Een middenklasse bestaat er amper.

Voor Solahis vzw verkochten we wafeltjes in België. We wilden hen echter niet enkel financieel steunen maar ook echt iets van onszelf geven. Zo kwamen we op het idee om een EHBO-cursus te geven. Bij ons eerste bezoek aan de organisatie werd ons echter duidelijk dat EHBO in de context van de kinderen en ouders van Solahis iets heel anders was. Deze mensen hebben in feite geen

toegang tot medicatie, verzorging of een arts. En dus pasten we onze presentatie aan en focusten ons op wat je kan doen met wat in je keukenkast staat. Dit was een interessante denkoefening voor ons.

Voor de workshop zelf konden we rekenen op Mateo, een neef van de oprichter, als tolk. Hij was hyperenthousiast gezien hij zelf bezig was met een opleiding in de eerste hulp. We kregen veel vragen over meer ingewikkelde pathologieën waar we zo goed en zo kwaad als het ging een antwoord op gaven, maar dan struikelden we vaak over de financiële barrière. Toch waren de meesten zeer blij met onze tips en tricks. We lieten onze presentatie achter zodat ze altijd nog eens snel iets kunnen nakijken of de workshop herhalen. Veel zaken die voor ons overduidelijk waren, zoals bijvoorbeeld dat je stromend water moet doen op een brandwonde, waren voor hen nieuwigheden. Zij dachten namelijk dat je er melk op moest doen.

Een bijzonder feitje bovenop: in Colombia is het bij wet verboden om mond-op-mondbeademing toe te passen (vermoedelijk omwille van religieuze redenen).

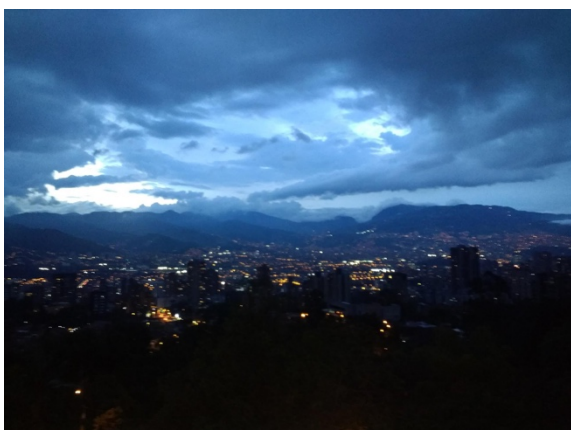
Tijdens onze laatste dagen kregen we ook nog een telefoontje van de dochter van de oprichter, Juliana, die voor een weekje in Medellin was. Of we een interview wilden geven voor hun fund raising event in het najaar. Dit kwam doordat wij de eerste niet-Canadezen, niet-Amerikanen waren die de organisatie bezochten en dat is toch een enorme mijlpaal. This story is to be continued...

Na het interview, waar ze ons vroeg naar onze ervaring in Medellin en waar we Solahis vzw naartoe zagen groeien. Juliana vertelde ons erna over het leven van Jorge. Over hoe hij dankzij superhard studeren binnen raakte bij een publieke universiteit. Toen zijn studiegeld van 10 cent naar 15 cent per semester ging, konden zijn ouders dit echter niet meer betalen. Dankzij allerlei huzarenstukjes werkte hij toch zijn studies af. Tijdens zijn eerste job als ingenieur vierde het terrorisme van Pablo Escobar hoogtij, bij het aankomen op de werf 's ochtends was het eerste werk de lijken wegslepen. En ondanks zijn studies werd hij nog altijd klein gehouden voor zijn afkomst uit strata 6. Uiteindelijk verkochten hij en zijn vrouw hun auto om bustickets te kopen voor heel de familie naar Canada. Hij werkte er aanvankelijk als arbeider in verschrikkelijke fabrieken en studeerde ondertussen Engels om al zijn ingenieursexamens opnieuw te kunnen doen. Ondertussen leefde het gezin met de drie dochters in een krot. Vrij snel echter kreeg Jorge zijn leven op de rails in Canada en besloot hij Solahis op te richten. Om de kansen die hij had gekregen door te geven aan zijn landgenoten. In een Colombia dat bezig is aan haar wederopstanding.

Dit zijn verhalen die je moet geven, die je doen realiseren hoeveel kansen je krijgt en dat ze de moeite zijn om met twee handen te grijpen.

Dankjewel voor jullie steun, voor ons en voor Solahis!!

Sfeerbeelden uit Medellin

Sfeerbeelden uit Santa Fe

Sfeerbeelden uit Guatape

Sfeerbeelden uit Cartagena

